

Sygn. akt I C 1894/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Karp

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Tekieli

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2017 r. w Kłodzku

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko G. B.

o zapłatę 5.500,00 zł

- I. zasądza od pozwanego G. B. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 5.500,00 zł (pięć tysięcy pięćset złotych 00/100), płatną w jedenastu ratach po 500,00 zł, począwszy od kwietnia 2017 r. do 20 dnia każdego następującego po sobie miesiąca z odsetkami ustawowymi w przypadku zwłoki w terminie płatności którejkolwiek z rat;
- II. nie obciąża pozwanego kosztami procesu;
- III. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

(...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od G. B. kwoty 5.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że pozwany 4 marca 2014 r. w N. na skrzyżowaniu ul. (...) oraz (...), kierując po drodze publicznej pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, nie udzielił pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), czym spowodował zagrożenie w ruchu drogowym m.in. dla Ł. G. (1), a o winie pozwanego świadczy prawomocny wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 7 maja 2014 r., o sygn. akt (...).

Pojazd, którym kierował pozwany w dniu zdarzenia, posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony powodowej, która w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła poszkodowanemu Ł. G. (1) kwotę 5.500 zł.

Strona powodowa wskazała, że dochodzi zwrotu wypłaconego świadczenia z uwagi na okoliczność, że pozwany doprowadził do zdarzenia, będąc w stanie po użyciu alkoholu.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kłodzku, w dniu 19 kwietnia 2016 r.,

w sprawie o sygn. akt (...), wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw od opisanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości i w uzasadnieniu wskazał, że bezsporny jest fakt, że uczestniczył w zdarzeniu drogowym w dniu 4 marca 2014 r., do którego się przyczynił. Stwierdził jednak, że nigdy, wbrew twierdzeniom powoda, nie został wezwany do zapłaty, bowiem wezwania jak wynika z akt sprawy skierowane zostały na adres poszkodowanego Ł. G. (1), a nie na adres pozwanego. Wskazał nadto, odnośnie terminu liczenia odsetek, że nigdy nie otrzymał wezwania do zapłaty, a zatem termin ten winien liczyć się od kolejnego dnia po wskazanym w terminu płatności żądanej kwoty.

Na rozprawie pozwany uznał powództwo do kwoty 5.500 zł, bez odsetek i wskazał, że obecnie jest bezrobotny, zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy i zaproponował 12 rat i podał, że gdyby otrzymał wezwanie do zapłaty wcześniej zapłaciłby jednorazowo, bo jego sytuacja majątkowa była wcześniej znacznie lepsza.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany zamieszkuje w N. przy ul (...). Adres ten wskazano w aktach sprawy (...), w której Sąd Rejonowy w Kłodzku wydał wyrok nakazowy uznając pozwanego za winnego wykroczenia z art. 86 par. 2 kw.

W wyniku na ruszenia przez pozwanego G. B., znajdującego się w stanie po użyciu alkoholu, zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, poszkodowany Ł. G. (1) doznał otwartej rany głowy oraz skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa.

Strona powodowa wypłaciła poszkodowanemu czynem pozwanego kwotę 5 500 zł jako odszkodowanie wynikające z zawartej ugody

Dowód:

- weryfikacja adresu K- 52, 53

- informacja K- 23
- karta informacyjna leczenia szpitalnego K- 18-22
- Sprzeciw K- 55-58
- Przesłuchanie świadka Ł. G. (1) K- 224

Wezwania do zwrotu kwoty 5500 zł, wypłaconej poszkodowanemu, z dnia 17 października 2014 r. oraz z dnia 12 listopada 2014 r. wysłane zostały przez stronę powodową do pozwanego na adres: N. ul. (...). Nie był to adres pozwanego, lecz adres poszkodowanego Ł. G. (1), zamieszkującego przy ul. (...) w N..

W N. brak jest ulic o nazwach : A. i G., na które kierowana była korespondencja do pozwanego, co Sądowi znane jest z urzędu.

Pozew skierowany do Sądu 15 kwietnia 2016 roku zawiera nieistniejący adres ul. (...) jako adres pozwanego, a jego weryfikacji, na podstawie bazy P., dokonano w Sądzie dopiero przy próbie doręczenia nakazu zapłaty.

Dowód:

- druk zgłoszenia szkody K- 8- 11

- wezwania do zapłaty – k. 36- 38;
- zgłoszenie szkody Ł. G. – k. 30 – 35;
- weryfikacja adresu K- 52, 53

- przesłuchanie pozwanego - k. 104 i 104 odwrot i k. 224 i 224 odwrot.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył:

Roszczenie jest uzasadnione w myśl przepisu art. 43. Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych co do zasady i kwoty głównej 5 500 zł. Roszczenie o zapłatę 5 500 zł zostało także uznane przez pozwanego na rozprawie.

Zgodnie z przytoczonym przepisem: Zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt. 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący: 1) wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii.

Strona powodowa wykazała istnienie przesłanek w zakresie zapłaty przez sprawcę wykroczenia - pozwanego G. B. kwoty 5 500 zł, którą wypłaciła poszkodowanemu.

Pozwany wykazał jednakże nieprawidłowości w doręczaniu wezwań do zapłaty dochodzonej kwoty, obecne również w pozwie w postaci posługiwania się przez stronę pozwaną w wezwaniu i pozwie albo adresem poszkodowanego albo adresem w ogóle nie istniejącym.

Pozwany wykazał trudną sytuację materialną, a złożony sprzeciw zawierał głównie zarzuty pod adresem strony pozwanej związane z nieprawidłowością doręczeń oraz kwestionowanie liczenia odsetek wobec nieskutecznego wezwania.

W toku procesu pozwany uznał nadto powództwo w zakresie zapłaty 5 500 zł wnioskuje o rozłożenie na raty zasądzonego świadczenia i w tym zakresie nadany został rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333. § 1 pkt. 2 k.p.c.

Zdaniem Sądu wnioski o rozłożenie na raty jest uzasadniony sytuacją finansową pozwanego wykazaną w oświadczeniu majątkowym.

Zgodnie z art. 320. K.p.c. W szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Okoliczności pozwalające na zakwalifikowanie określonego wypadku jako szczególnie uzasadnionego mogą wynikać głównie ze stanu majątkowego stron, ich sytuacji rodzinnej lub zdrowotnej oraz z doraźnych – stwierdzonych przez sąd – trudności ze spełnieniem świadczenia w terminie wynikającym z treści roszczenia. Chodzi zwłaszcza o wypadki, w których spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania albo bardzo utrudnione lub narażałoby jego bądź jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być subiektywne, wynikające z indywidualnych cech i zachowań stron, a także obiektywne, spowodowane np. zjawiskami przyrodniczymi, sytuacją gospodarczą lub innymi czynnikami samoistnymi, niezależnymi od stron. Należy jednak wykluczyć trudności spowodowane przez dłużnika i przez niego „zawinione”, szczególnie w celu odwołania świadczenia.

W piśmiennictwie przyjmuje się, że szczególnie uzasadniony wypadek może wynikać także z potrzeby usprawnienia i urealnienia wykonalności orzeczenia oraz uniknięcia egzekucji oraz jej dolegliwości i kosztów, a przez to zwiększenia szansy wierzyciela na uzyskanie zaspokojenia (A. Ratajczak, Prawo sędziowskie przewidziane w art. 320 k.p.c. jako podstawa orzekania w postępowaniu cywilnym (w:) A. Doczekalska (red.), Z zagadnień współczesnego prawa

polskiego, Warszawa 2011, s. 381; E. Gapska, Glosa do uchwały SN z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSP 2010, z. 4, poz. 44).

Mając powyższe na uwadze Sąd rozłożył zasądzoną kwotę na 12 rat, by urealnić wykonalność orzeczenia.

W zakresie nie obciążania pozwanego kosztami i terminu liczenia odsetek Sąd uznał, że sprawa nie znalazłaby się w Sądzie w przypadku prawidłowego doręczenia wezwania do zapłaty. Jak wyjaśnił pozwany jego sytuacja majątkowa wcześniej była dobra, pracował za granicą i dokonałby spłaty w przypadku prawidłowego doręczenia wezwania.

Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie zastosowanie ma przepis art. 102. K.p.c. wskazujący, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W postanowieniu z dnia 5 sierpnia 1981 r. II CZ 98/81 Sąd Najwyższy wskazał: "Można uznać za sprzeczne z zasadami słuszności - i nie obciążyć pełnymi kosztami strony przegrywającej sprawę (art. 102 k.p.c.) - żądanie zapłaty kosztów procesu zgłoszone przez przeciwnika, który swym niesumiennym lub oczywiście niewłaściwym postępowaniem wywołał proces i koszty połączone z prowadzeniem tego procesu. OSNC 1982/2-3/36.

Strona powodowa nie dołożyła należytej staranności wzywając pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty. Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego już w sprawie karnej znany był adres pozwanego, a mimo to wezwania do zapłaty dochodzonej kwoty kierowane były najpierw na adres poszkodowanego, a następnie na dwa nieistniejące adresy w N.. Strona pozwana nawet pozew wniosła przeciwko pozwanemu, wskazując nieprawidłowy, nieistniejący adres i okoliczności te, zdaniem Sądu pozwalają na nie obciążenie kosztami pozwanego, który uznał powództwo w toku sprawy wskazując, że gdyby dostał wezwanie nie doszłoby do wniesienia pozwu.